ŞCOALA şi STADIONUL

PITEŞTI:

PREOCUPĂRI ACTUALE

Cine vizitează în aceste zile municipiul Piteşti, cu gîndul de a-şi vedea locurile sale de agrement, nu poate să nu sesizeze preocuparea organelor locale pentru asigurarea unei baze materiale corespunzătoare cu solicitările tot mai intense ale locuitorilor.

În rîndurile ce urmează nu ne vom referi însă la construcţiile prevăzute a se face aici, destinate pentru cei „mari", ci la cele înfăptuite în mod special pentru mai tinerii cetăţeni ai Piteştiului, elevii de toate vîrstele.

Evident, în fruntea listei va trebui să trecem cartodromul. Realizare unică la noi, cartodromul pionierilor de la Piteşti a apărut din iniţiativa Consiliului popular municipal şi în urma străduinţei a zeci şi zeci de tineri care prin muncă patriotică, au reuşit să efectueze o lucrare a cărei valoare depăşeşte un milion de lei. De fapt, parcul oraşului se transformă pe zi ce trece într-un modern centru de recreare prin sport. În diferite puncte ale sale au fost instalate mese de tenis, la care — ne-am convins în cursul vizitei noastre — se „lucrează" intens. (Trebuie să mai adăugăm că astfel de mese au fost instalate şi în alte cartiere: Domneşti, Trivale, Craiovei). Micii fotbalişti vor avea la dispoziţie patru terenuri de minifotbal, dintre care două sînt deja gata, urmînd ca şi celelalte să fie cît de curînd terminate. La acestea, se mai adaugă şi stadionul atletic, şi el în curs de finisare, ale cărui porţi vor fi deschise cu precădere tineretului. Va fi o construcţie modernă, dotată cu toate cele necesare, încît sperăm că atletismul va cunoaşte la Piteşti o largă dezvoltare.

La cele menţionate pînă aici trebuie să adăugăm şi activitatea bogată desfăşurată la bazinul de înot, care cunoaşte o afluenţă sporită de copii în urma lansării acţiunii „Delfin '70", precum şi alte construcţii terminate (terenuri de volei, baschet, handbal) sau în curs de amenajare (terenuri de tenis).

Grija pentru a oferi tinerilor oraşului posibilitatea de a-şi petrece în mod util timpul liber este demnă de toată lauda.

Em. F.

După concursul republican de atletism al şcolilor sportive şi liceelor cu program de educaţie fizică

600 de participanţi – record fără precedent!

discuţie cu prof. GHEORGHE MITRA, reprezentantul Ministerului Învăţămîntului

Pentru a doua oară în această vacanţă de vară, oraşului Cîmpulung Muscel i s-a acordat cinstea de a găzdui concursuri şcolare de anvergură — după finala Pentatlonului atletic şcolar, recent, tot o întrecere atletică rezervată de data aceasta şcolilor sportive şi liceelor cu program de educaţie fizică. Prin amabilitatea **prof. Gheorghe Mitra**, reprezentantul Ministerului Învăţămîntului, am putut afla principalele caracteristici ale acestui concurs, care într-un fel — încheie activitatea competiţională de vîrf a şcolarilor noştri.

„O primă şi îmbucurătoare constatare — a ţinut să ne spună interlocutorul nostru — se referă la numărul participanţilor: peste 600! Este o cifră fără precedent la nivelul acestei întreceri. Iniţial, este adevărat, noi contam pe circa 450 de concurenţi, care îşi anunţaseră oficial sosirea la Cîmpulung Muscel. Dar, în preziua întrecerii, au mai sosit, pe cont propriu, alţi peste 150 de tineri atleţi. Într-un fel ne-am bucurat. Pe de altă parte, însă, am avut de rezolvat unele probleme destul de dificile legate în mod deosebit de cazare. Remarc aici înţelegerea promptă manifestată de organele administrative locale, care ne-au ajutat efectiv, eliminînd posibile improvizaţii. Încăodată Cîmpulung Muscel nu-şi dezminte faima de gazdă primitoare".

Cu privire la concursul propriu-zis, prof. Mitra a remarcat înainte de toate succesul reprezentanţilor Şcolii sportive de atletism din Bucureşti:

„Această foarte tînără instituţie de învăţămînt specializată în atletism a intrat în posesia celor mai multe locuri 1—10. Faptul trebuie să ne bucure, deoarece este atestată încăodată utilitatea unor astfel de şcoli, eficienţa lor. Ceva mai mult, se apreciază că tinerii exponenţi ai Şcolii sportive de atletism din Bucureşti ar fi putut obţine şi mai multe locuri fruntaşe, dacă o parte dintre ei n-ar fi venit direct de la o altă întrecere, desfăşurată în ajun, la Timişoara. Efortul drumului, al concursului precedent au atîrnat greu în cumpănă".

În rîndul evidenţiatelor, interlocutorul nostru a amintit, însă, şi alte şcoli:

„Clujul a fost şi el la înălţime, mai ales prin reprezentanţii Liceului „Nicolae Bălcescu", care au urcat pe prima treaptă a podiumului în nu mai puţin de 7 probe. La fel, o comportare merituoasă au avut şi elevii care au purtat însemnele şcolilor sportive din Bacău şi Cluj, liceelor nr. 2 din Cîmpulung Muscel (şi nu Cîmpina, cum din greşeală a apărut în ziar) şi nr. 4 din Timişoara. Sînt unităţi şcolare în care, precum se vede, atletismul se bucură de preţuire, existînd temeiuri ca rezultatele, performanţele, să marcheze sensibile îmbunătăţiri".

Prof. Mitra a subliniat totodată valoarea unora dintre rezultatele înregistrate:

„În condiţiile nefavorabile în care s-au desfăşurat întrecerile — ploaie, timp rece, vînt, pistă moale — performanţele n-au putut fi, în toate cazurile, cele dorite, cele aşteptate. Totuşi s-ar putea aprecia ca promiţătoare unele dintre ele. De pildă 10,2 sec. pe 80 m junioare II (S. Cubleşan—Cluj); 12,7 sec. la 100 m junioare II (E. Mirza—Bucureşti); 57,2 sec. la 400 m junioare I (Rafira Fiţa—Galaţi); 9,2 sec. la 80 m juniori II (D. Cristudor—Cîmpulung Muscel); 6,43 m la lungime juniori II (A. Marinescu—Rm. Vîlcea); 1,84 m la înălţime juniori II (G. Cuţuleac — Timişoara); 57,66 m la ciocan juniori II (G. Călin — Bucureşti); 11,1 sec. pe 100 m juniori I (V. Maidic—Cluj); 1,97 m la înălţime juniori I (R. Gorok—Tg. Mureş).

Ca la orice întrecere sportivă n-au lipsit nici surprizele... La 3 000 m, cîştigătorul, A. Dinescu (Constanţa), a trecut în frunte abia pe ultima turnantă, cursa fiind dominată net de E. Negară (Iaşi), care s-a sufocat din cauza ritmului impus chiar de el. La săritura în lungime junioare I, Şcoala sportivă de atletism din Bucureşti a avut nu mai puţin de patru aspirante la primul loc. Dar, la ultima încercare, A. Marinescu din Rm. Vîlcea a realizat un 6,43 m cu care şi-a lăsat în urmă toate adversarele."

În încheierea discuţiei purtate, prof. Gh. Mitra a scos în relief şi unele slăbiciuni ale atletismului şcolar:

„Dacă în probele de alergări pe diferite distanţe sau în cea de lungime numărul concurenţilor a fost în general satisfăcător, în schimb am notat puţine prezenţe la startul probelor de aruncări, la săritura cu prăjina. Reiese de aici că atenţia antrenorilor din şcolile sportive şi liceele cu program de educaţie fizică nu îmbrăţişează, nu reuşeşte să cuprindă întreaga sferă a probelor atletice şi mai ales se neglijează unele dintre acelea în care pe planul marii performanţe încă nu stăm chiar aşa de strălucit. De aici concluzia...

Material realizat de
Tiberiu STAMA

A triumfat... FOTBALUL!

Reflecţii după turneul final al campionatului naţional şcolar rezervat liceelor

Tradiţia fotbalistică a oraşului a cărui echipă l-a avut cîndva la cîrma sa şi pe Iosif Petschowschi, un frumos stadion, pasiunea miilor de locuitori pentru jocul cu balonul rotund — iată argumente care pledau pentru alegerea Cugirului ca loc de desfăşurare a turneului final al campionatului naţional şcolar (licee) de fotbal. Şi nu s-ar putea spune că cugirenii nu şi-au onorat cartea de vizită. Comisia tehnică a competiţiei (Marinel Oancea, din partea Ministerului Învăţămîntului, Ion Truţă, inspector-şef al judeţului Alba, V. Bertea, vicepreşedinte C.J.E.F.S. Alba, şi D. Voiculescu, reprezentantul Administraţiei bazelor sportive şcolare) a avut în conducătorii asociaţiei sportive de aici un serios sprijin. Mai mult chiar, C.J.E.F.S. Alba a făcut totul ca partidele acestui turneu să fie conduse de cei mai buni arbitri din judeţ (I. Călăraşu, I. Suluţiu şi C. Studianschi). Totul era, deci, pregătit (şi nu de puţină vreme). Rămînea ca în arenă să între sportivii...

Dacă una sau alta dintre celelalte formaţii au avut fluctuaţii în comportare, echipa Liceului industrial din Galaţi şi-a depus de la început candidatura la cucerirea titlului de campioană. Jocul lor elastic şi eficace, calmul şi luciditatea pe teren au făcut ca, de-a lungul a cinci zile grele de turneu, să înfrîngă rînd pe rînd rezistenţa adversarilor, cedînd doar un singur punct (Argeşului). Fotbaliştii Liceului din Curtea de Argeş nu se pot plînge că au fost lipsiţi de noroc; au întîlnit un C.F.R. încă netrezit după înfrîngerea din prima zi, au cîştigat în faţa luduşenilor datorită portarului acestora etc. Dar asta pînă sîmbătă, cînd poate un meci prelungit cu încă cinci minute le-ar fi adus primul loc. Ei au practicat un fotbal deosebit de spectaculos, foarte curat, au dat dovadă de multă dăruire în joc. Nu acelaşi lucru îl putem spune despre prea repede blazaţii reprezentanţi ai Moldovei, elevii din Iaşi. Se părea, după primele etape, că ei vor reuşi cel puţin un loc 2. Dar fotbalul rămîne un sport aspru, în care „aerele" senioriale nu au ce căuta. **Capitala şi-a desemnat reprezentanţa în echipa antrenată de fostul voleibalist N. Pavel — Liceul industrial C.F.R. Elevii fotbalişti bucureşteni şi-au privit cu destulă uşurinţă adversarii, trezindu-se din dulcele lor somn de-abia după ce pierduseră patru puncte (din tot atîtea posibile). Şi ce păcat, căci comportarea lor din jocurile ulterioare, cu formaţiile liceelor 2 Iaşi şi din Luduş a fost de-a dreptul excelentă!**

Liceul 1 Hunedoara a fost echipa cea mai norocoasă. Cele două puncte cucerite în meciul cu echipa din Luduş au făcut ca cifra celor 19 goluri primite să fie parţial trecută cu vederea, iar lanterna roşie să treacă în mîinile singurilor săi învinşi. Despre fotbaliştii din Luduş, nu putem spune decît că rar poate exista o asemenea lipsă de şansă. O echipă „construită" timp de trei ani de prof. D. Stoica, echipă ce a deschis scorul în toate meciurile pe care le-a jucat, practicanta unui joc prin excelenţă tehnic — o echipă pentru care, însă, a fost de ajuns ca buturile sale să fie încredinţate unui portar cu gîndul mai mult la parade fotogenice, pentru ca punctajul din dreptul formaţiei liceului luduşan să fie zero.

A cîştigat, deci, Cupa şi titlul de campioană pe 1970 echipa Liceului industrial din Galaţi. Dar, mai înainte de orice şi oricine, a cîştigat fotbalul, bine „servit" aici de tineri ca **I. Arion, N. Bădilă, V. Preda** (care a şi primit diploma de cel mai bun jucător al turneului), **I. Bodoc, M. Bejenaru, S. Teodorescu, G. Florescu, I. Rarinca** sau de antrenori cu vechi state de serviciu: **C. Bordeianu-Iaşi** şi **T. Dima** (fost secund al lui C. Teaşcă). Şi dacă elevii pomeniţi mai sus (cărora li se pot adăuga încă pe atîţia) vor fi cîştigaţi definitiv pentru fotbal, prin trecerea la un club de performanţă, şi dacă mai există şase echipe ca cele prezente aici, campionatul naţional şcolar îşi justifică prezenţa pe agenda competiţională a F. R. Fotbal.

Aşadar, din nou la anul, la a doua ediţie.

Geo RAEŢKI

REPORTAJ ESTIVAL

UN KILOMETRU PĂTRAT DE TINEREŢE...

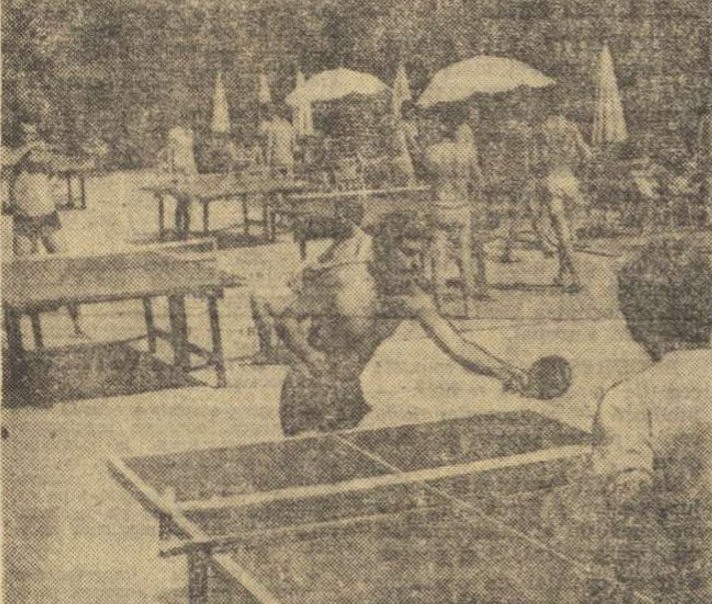

Tenisul de masă este mult apreciat la complexul de la lacul Tei
Foto: THEO MACARSCHI

Complexul sportiv universitar de la lacul Tei este — pe merit — de cîţiva ani încoace, locul cel mai comun — în sensul bun al cuvîntului — al verilor studenţeşti. Intrat esenţial şi plin de eleganţă în viaţa de vacanţă bucureşteană, cochetul ştrand — refugiul zilelor de 30 şi ceva de grade, înconjurat de ghirlanda terenurilor de sport, a teraselor şi a aleilor umbrite, gazdă a efortului fizic şi a distracţiei — invită. Ne-a invitat şi pe noi într-una din zilele trecute în mijlocul trupurilor arse cafeniu de soare. Şi, trecînd, — tu, spectator ocazional — te impresionează în primul rînd tinereţea, niciodată şi de nimic obosită. Dar tenta filozofică a primului contact dispare nemăsurat de repede, căci infinitatea, totdeauna nouă, a mişcării, întîlnită pas de pas — baschet, canotaj, volei, tenis de cîmp, înot, fotbal, gimnastică la aparate sau jocuri distractive pe apă — alături de statuile îndrăgostiţilor de raza soarelui, te aruncă brusc în sentimentul vieţii trăite sănătos, din toate resorturile firii.

De pe terenul de baschet un trup transpirat de efort, roşu de zgură pe picioarele bronzate — desigur un obişnuit al bazei — îşi face apariţia. Intrăm în vorbă normal, cu nonşalanţă — aici toată lumea se cunoaşte din ochi, nu se poate să nu aibă măcar o pasiune sportivă comună. Facem cunoştinţă: este Matei Haiducu *din anul IV la Comerţul exterior.*

— De ce vin aici atît de des? Pentru că mă simt foarte bine! Şi, în special, pentru că-mi satisfac o veche pasiune: baschetul. Acum, fug la duş, căci sînt înscris la concursul de ping-pong de pe terasa centrală.

Pe teren, întîlnirea „ad-hoc" continuă. Locul pasionatului necunoscut de pînă acum cîteva clipe, îl şi luase altcineva. Iar pe terasă, grupuri, grupuri, înconjoară mesele unde favoriţii — prieteni sau simpatii ocazionale —, se întrec cu ardoarea, cu nimic mai prejos decît aceea a unui concurs de mare anvergură. Lăsăm însă ochii aţintiţi pe jocul „glumeţ" al mingii de celuloid şi paleta strînsă nervos în mînă şi ne apropiem de o construcţie inexistentă pînă anul trecut. În partea dinspre lac, două uşi uriaşe, glisante. O privire aruncată înăuntru, în întunericul accentuat de soarele orbitor de afară, ne lămuresc existenţa unui hangar de ambarcaţiuni nautice. Caiace lungi, fine, clinchere sensibile, schifuri, rasteluri cu rame, padele şi pagae — un întreg arsenal sportiv demn de invidia unui complex de mare performanţă! Ne interesăm şi aflăm că sînt puse toate la dispoziţia amatorilor de forţă, muşchi şi viteză pe apă. Şi lacul brăzdat de „pescăruşii" mînaţi de oameni, confirmă...

Între timp, tumult pe stadion: se anunţă că partida de fotbal dintre echipa studenţească „F.C. Lacul Tei" (cu drept nelimitat la schimbări de jucători) şi o echipă „profesionistă" din oraş, anunţată încă de dimineaţă la staţia de amplificare, începuse de curînd...

Şi acum, din nou la baie! Dar... există totuşi şi un dar! Lacul scăzut ne răspunde ascunzîndu-se pe alocuri prin iarba care l-a năpădit. Scăzut nu de secetă, cum s-ar putea crede; poate şi secetă, dar una aparte, de... interes mai mare din partea celor care răspund de normala funcţionare a stăvilarului. Există, deci, şi un „dar" nedorit.

Şi, pe nesimţite, soarele coboară în spatele plopilor. Peluzele, terenurile, terasele se golesc şi natura respiră eliberată de atîta energie consumată, de căldura toridă a zilei, o odihnă binemeritată a acestui colţ invidiat din Bucureşti, care, mîine, ca în fiecare dimineaţă, se va pune din nou la dispoziţia celor 3—4 000 de invitaţi, obişnuiţii lui — îndrăgostiţi de soare, apă şi sport.

Radu TIMOFTE

ESTE POSIBILĂ SPORIREA EFICIENŢEI EDUCAŢIEI FIZICE ŞCOLARE?

(Urmare din pag. 1)

îndeplini unele din normele pretinse. Mai mult, una dintre elevele respective s-ar fi situat, în capul promovării, printre fruntaşele clasei. Profesorul a rămas neînduplecat la insistenţele repetate ale organelor locale de învăţămînt, aducînd argumentul că elevele nu au îndeplinit normele de control, deşi trebuia să cunoască că, pe lîngă normele de control, pot fi luate în considerare şi alte elemente.

Situaţia relatată relevă, pe lîngă o interpretare greşită a indicaţiilor în vigoare privind notarea elevilor la educaţie fizică, şi unele carenţe ale actualului sistem, care promovează, în principal, ideea ierarhizării valorii elevilor din fiecare clasă şi nu ţine seama de posibilităţile foarte variate ale acestora determinate de cauze independente de ei (ereditate, condiţii de mediu, anumite deficienţe fizice, practicarea sportului în afara şcolii etc.) precum şi de specificul acestui obiect de învăţămînt la care nu se poate realiza, din motive cunoscute, însuşirea la acelaşi nivel a unui minimum de deprinderi motrice unitare.

După opinia noastră, criteriile care stau la baza sistemului de notare la educaţie fizică trebuie să aibă ca efect, în principal, STIMULAREA INTERESULUI ELEVILOR ŞI DETERMINAREA UNEI PARTICIPĂRI ACTIVE, CONŞTIENTE LA ACTIVITATEA DE EDUCAŢIE FIZICĂ. Ierarhizarea valorilor trebuie urmărită şi la educaţie fizică, dar nu după criterii care să diminueze interesul elevilor, plasîndu-i pe aceştia în afara activităţilor orientate spre întărirea sănătăţii şi mărirea capacităţii lor de muncă, raţiuni majore care impun educaţia fizică ca obiect de învăţămînt.

Pentru a aplica o astfel de concepţie referitoare la notarea elevilor la educaţia fizică considerăm că trebuie să se renunţe la sistemul în care norma de control are un rol determinant şi să se aplice un sistem complex în cadrul căruia ca elemente de bază să avem:

— progresele realizate de fiecare dintre elevi, ceea ce pretinde profesorilor să realizeze o evidenţă precisă a valorii iniţiale a acestora la elementele la care se va face notarea;

— interesul manifestat de elevi şi participarea activă la însuşirea cunoştinţelor şi deprinderilor predate;

— o arie largă şi diversificată de elemente pe baza cărora să se facă notarea (probe atletice, structuri şi complexe de procedee tehnice din jocurile sportive, exerciţii complexe din gimnastică şi nu numai elemente izolate, aprecierea dezvoltării calităţilor motrice sau a unor forme de manifestare a acestora).

În cadrul acestei concepţii trebuie şi poate să se bucure de o mai mare frecvenţă utilizarea criteriului clasic al sistemului de notare folosit în învăţămînt — NOTAREA CURENTĂ.

Aprecierea progreselor realizate de elevi nu trebuie să se rezume numai la probe de control care pot fi cîntărite prin secunde, centimetri, număr de repetări. Ea trebuie extinsă la o arie mai largă de elemente care să includă, pe lîngă cele amintite, şi pe cele din gimnastică şi jocuri, lucru perfect posibil.

Din experimentările şi observaţiile efectuate, precum şi din discuţiile cu unii profesori a reieşit că aprecierea activităţii elevilor pe baza progreselor realizate în diferite perioade (trimestru, semestru, an şcolar, ciclu de învăţămînt) poate determina îmbunătăţiri simţitoare în atitudinea şi activitatea acestora.

Folosirea acestui sistem de notare contribuie la sporirea interesului elevilor mai slab dezvoltaţi fizic care întrezăresc posibilitatea obţinerii unor note mai mari (în cadrul sistemului propus neexistînd norme de control unice), dacă realizează un progres faţă de începutul activităţii şi la creşterea preocupărilor pentru activitatea independentă a elevilor, în special în ceea ce priveşte dezvoltarea unor calităţi motrice. Referitor la activitatea independentă, procedeu larg răspîndit în alte ţări, considerăm că este momentul ca stimularea şi îndrumarea ei să stea mai mult în atenţia profesorilor, constituind un mijloc important pentru realizarea sarcinilor sociale ale educaţiei fizice.

Rezultate bune în condiţii de concurs total improprii

Reşiţa a găzduit timp de patru zile finalele concursului republican de înot al şcolilor sportive. Organizatorii s-au străduit să creeze condiţii de desfăşurare a competiţiei cît mai bune şi au reuşit, spre lauda lor. Păcat că vremea a fost potrivnică (4 zile de ploaie, ca în noiembrie, cu temperaturi între 5 şi 10 grade) şi din această cauză, evident, nu am putut consemna la sfîrşitul competiţiei recorduri. Obţinerea unui loc în finale a prilejuit însă dispute dîrze, cronometrele marcînd numeroase recorduri personale.

Urmărind acest concurs, se desprind cîteva concluzii îmbucurătoare. Pentru prima dată această competiţie s-a desfăşurat cu serii şi finale. Din punct de vedere tehnic, cea mai mare parte a participanţilor ne-a arătat o îmbunătăţire spectaculoasă a stilurilor. Este interesant că marea majoritate a celor mai mici înotători au o dezvoltare fizică armonioasă şi o înălţime apreciabilă, fapt constatat la marii înotători. Multitudinea rezultatelor bune ne convinge că finalele de înot pentru copii, juniori şi seniori ale ţării noastre, de anul acesta, vor înregistra recorduri republicane şi cîştigători din rîndul elevilor şcolilor sportive.

Comparativ cu ediţiile anterioare, rezultatele cîştigătorilor şi ale unor finalişti sînt net superioare. Un exemplu concludent ne pot oferi cîştigătorii probelor de copii din grupa 11—12 ani, ale căror rezultate le consemnăm: **I. Svetz — 1:09,8 la 100 m liber, Julieta Miroşu — 1:12,1 la 100 m liber, Karin Parutsch — 1:19,0 la 100 m spate, şi Doru Gropşan — 1:17,8 la 100 m spate.**

Să ne oprim puţin şi asupra componenţilor loturilor naţionale care au evoluat în această competiţie. Din rîndul înotătoarelor se desprinde Rodica Pătruică, al cărei timp (1:24,3) în proba de 100 bras se înscrie printre cele mai bune performanţe obţinute în ultimul timp. Carmen Cehanzuc (1:07,3 la 100 m liber, 5:21,0 la 400 m liber) a constituit o revelaţie pentru toţi. Acest fapt înseamnă că este capabilă de performanţe superioare, cu condiţia unor eforturi susţinute. În continuare. Pe linia ultimelor evoluţii s-au comportat bine **Daniela Coroiu, S. Slecian, D. Hluzin** şi **R. Lungu**. Indiferent de scuzele obiective invocate de **Mădălina Măzgăreanu**, aceasta n-a arătat decît foarte puţin din posibilităţile de care dispune.

În ceea ce priveşte comportarea înotătorilor, ar fi mai multe de spus. Elevul profesorului F. Heitz de la Şcoala sportivă din Sibiu, **I. Miclăuş**, a concurat cu mai mult curaj, abordînd distanţe mai lungi (400 m liber: 4:39,5) şi arătîndu-ne că şi aici nivelul performanţelor sale se apropie de cele cotate în nataţia noastră. Reprezentanţii Şcolii sportive nr. 2, **D. Ţurcanu, E. Manolescu** şi **M. Movanu**, au evoluat departe de posibilităţile lor. Mai ales în pragul unor confruntări de mare amploare cum sînt campionatele naţionale şi Balcaniada. Surpriza probelor masculine a oferit-o jucătorul de polo pe apă Cristian Păun care, la primele starturi în competiţiile importante, a arătat că posedă un stil curat şi resurse pentru rezultate mai bune. Am lăsat intenţionat la sfîrşit pe reşiţeanul **D. Weternek**, acest fenomen al nataţiei noastre, care ne-a impresionat nu numai prin numărul de locuri întîi cîştigate, ci, mai ales, prin maniera de evoluţie şi timpii realizaţi la toate cele patru procedee. Probabil că în viitor vom putea avea în el un înotător de talie internaţională, cu pretenţii de participare la marile competiţii.

Ca notă generală a concursului, remarcăm buna comportare în ansamblu a participanţilor, voinţa cu care au înfruntat vremea neprielnică, strădania fiecărui înotător de a obţine rezultate cît mai valoroase. Nu putem încheia fără a remarca munca depusă în secţiile şcolilor din Timişoara, Sibiu, Reşiţa şi Bucureşti, ai căror reprezentanţi au fost permanent în lupta pentru primele locuri. Să sperăm că aceste aprecieri nu vor diminua munca profesorilor din celelalte şcoli sportive, care încearcă (şi au dovedit-o) să pătrundă în eşalonul celor mai buni înotători şcolari din ţară.

prof. Alex. SCHMALTZER

PE GÎNDURI

TELE cronică

Dracul nu e niciodată atît de negru pe cît apare, îngerul nu e niciodată atît de alb pe cît vrea, faţa locului nu e nicicînd atît de umflată pe cît doresc ziariştii în vervă de şut. Duminică, orice iniţiat înţelegea fără explicaţii complicate că Federaţia nu a acceptat dereglarea orarului ei de vară (pentru a păstra probabil o atmosferă onestă în jurul campionatului), iar studioul nu a admis să-şi sacrifice ora de cultură populară. Aşa se face că la ora şuturilor am urmărit chemarea la clasicism lansată de o stimată profesoară universitară... Treacă de la noi — că mult rău am provocat în nopţile „Mundialului" celor care vroiau să citească la ore mici un sonet, în linişte, de Shakespeare. Marele prieten al lui Pelé, nea Jenică Barbu, s-a prefăcut neiniţiat şi a scris un articol straşnic, cerînd fotbal, ce dracu, pe micul ecran; joia trecută — în lipsă de tele — tot nea Jenică al nostru s-a luat tare, la mare garagaţă, de crainicii radio; luni — le imputa însă că duminică au fost prea sobri, prea laconici, că nu i-au oferit nici o perlă. E normal — ce să facă băieţii? Joacă şi ei la ofsaid, căci „jocul e inegal" — vorba lui Ţopescu. Şi jocul e inegal fiindcă nici bunul simţ — contrar celor spuse de filozof — şi nici talentul nu sînt judicios împărţite în lumea cuvîntului scris şi rostit. Toţi scriitorii care se ocupă, de pildă, cu fotbalul sînt foarte talentaţi. Ei se socotesc în consecinţă invulnerabili, logic şi stilistic. Ei îşi arogă dreptul să rîdă cînd şi de cine vor. Nu e drept. Nu e aşa. Nu toţi crainicii sînt talentaţi. Dar toţi sînt vulnerabili. Ei nu pot rîde de perlele scriitorilor foarte talentaţi. Ei nu pot face garagaţă de cine vor şi cînd vor — deşi să recunoaştem că tuturor ne place sportul acesta, de a-l lua peste picior pe âl din faţă. Cine nu se amuză cînd Fănuş împodobeşte vun zmeu? Cine lasă la mijloc un articol de-al lui nea Jenică, atunci cînd îi sare zmalţul? Dar lui Guţă Băieşu, ce-i lipseşte? Şi atunci de ce n-aş admite că un pamfletar îndreptăţit dearme şi în cel mai onest crainic?

Ne dăm în vînt după „băcănie", după băşcălie şi alte articole care se numesc la Academie — ironii. Aştia sîntem, aştia defilăm, dar căutăm soluţii, tovarăşi!...

Căci povestea nu-i aşa simplă şi cere soluţii. Sugestiile lui Ţopescu — în spiciul său din pauza cuplajului de miercuri — au fost surîzătoare, paşnice, de bun gust. Alături de cele cîteva accente spontane din transmisia lui Iacoban, vorbele lui Ţopescu mi s-au părut partea cea mai substanţială a sfîrşitului de etapă. El a mers cu fair-play-ul pînă la a populariza o expresie care nu îi e de loc favorabilă, aparţinînd însă unui om „pe care nu te poţi supăra", în speţă Fănuş. Dar între două zîmbete, Ţopescu ne-a invitat cu toată gravitatea de care e capabil să renunţăm la garagaţe excesive, la şolticării şi tiribombe. Exemplul „naţionalei" — echipă dezbinată la ora actuală —, ar trebui să ne pună pe gînduri, pe toţi, scriitori şi vorbitori, pînă unde ne putem permite jocul cu stilul „i stiletul pe pielea unor oameni care au nervii întinşi la maximum şi din cauza noastră, a celor care iubim fotbaliştii, de la Dobrin pînă la Dinu. Nimeni nu e inocent în această problemă.

Rămînînd pe gînduri, pot spune însă cu ce bucurie am văzut-o pe U.T.A. din nou campioană. Orice s-ar zice, e o victorie a seriozităţii (nu o dată vecină cu mediocrul, dar asta e situaţia!) asupra miticismului, o ripostă demnă dată băşcăliilor, o replică frumoasă împotriva atîtor bancuri defetiste. Mă bucur. Feijenoord? Dacă şi în clipele de bucurie mă voi gîndi mereu la eventualele dezastre, înnebunesc şi nu vreau. Meseria asta e — a altora, nu a mea.

BELPHEGOR

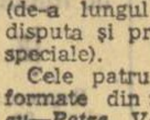

ECHIPAJELE A.C.R. ÎN RECUNOAŞTEREA TRASEULUI PENTRU RALIUL DUNĂRII ELAN + ELF

Marţi dimineaţă patru echipaje care vor reprezenta automobilismul românesc în raliul Dunării Elan + Elf au părăsit Bucureştiul îndreptîndu-se spre Viena. Ele vor ajunge în capitala Austriei în seara zilei de 27 iulie, întrucît vor profita de zilele pe care le au la dispoziţie pentru a recunoaşte traseul raliului, mai ales în sectoarele în care el traversează teritoriul Ungariei şi Austriei (de-a lungul cărora se vor disputa şi primele trei probe speciale).

Cele patru echipaje sînt formate din: *Florin Popescu—Petre Vezeanu* (Renault 8 — Gordini); *Gheorghe Rotaru—Dan Rădulescu* (R. 8-Gordini); *Constantin Pescaru—Ladislau Kovaci* (R 8—Gordini) şi *Horst Graef—Gheorghe Florescu* (Dacia 1100 S). Primele trei echipaje dispun de maşini noi, de grupa a doua, al căror rodaj de abia a fost terminat şi pe care au făcut între 15 şi 20 iulie recunoaşterea sectorului românesc al traseului. O excepţie: echipajul Pescaru—Kovaci nu a putut dispune pînă ieri de maşina pe care concurează, ea fiind accidentată de un tînăr care a luat-o să se plimbe din garajul A.C.R. de la Ploieşti. De altfel, pentru toţi participanţii perioada de pregătire a fost şi anul acesta destul de scurtă, mai ales dacă ţinem seama că în afara lui Gh. Rotaru şi Dan Rădulescu, care alcătuiesc o echipă omogenă, celelalte echipaje s-au format în ajunul acestei dificile confruntări internaţionale. Să sperăm însă că automobiliştii noştri vor reuşi să se comporte, cît de cît, onorabil în această întrecere care se va disputa între 29 iulie şi 1 august între Viena şi Braşov.

Raliul Dunării, aflat la a VII-a ediţie, este şi anul acesta organizat de Ö.A.S.C. (Österreichischer Automobil Sport Club) şi A.C.R., cu sprijinul a două companii petroliere (Elan şi Elf) care au luat locul fabricii de lubrifianţi Castrol. Raliul contează pentru campionatul european (conducători), fapt care îi asigură o participare internaţională de clasă şi, implicit, un grad de dificultate sporit.

Traseul ediţiei de anul acesta străbate trei ţări (Austria — 167 km, R.P. Ungară — 809 km şi România — 1 134 km), totalizînd 2 110 km. Sînt prevăzute 10 probe speciale (în total 133 km) din care doar una se va disputa în Austria, două în Ungaria 7 fiind incluse în sectorul românesc al traseului, sector care va fi, fără îndoială, hotărîtor în alcătuirea clasamentului final.